

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoPr/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116216278
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1116216278.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Majerského, v sporovej veci žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., Grösslingova 77, Bratislava, IČO: 31 351 026, zastúpeného SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti žalovanej: N. K., J.. X.X.XXXX, E. XX, N., o zaplatenie 12.981,59 eura s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 7Cpr/3/2016-64, zo dňa 20.4.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok 9,567 % p.a. z nezaplatenej istiny 12.981,58 eura od 1.9.2014 do 9.9.2014, ako aj úrok 9,567 % p.a. zo sumy 12.860,59 eura od 10.9.2014 do zaplatenia.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 12.860,59 eura spolu s úrokom z omeškania 5,15 % ročne zo sumy 12.981,59 eura od 1.9.2014 do 9.9.2014, spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 12.860,59 eura od 10.9.2014 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol; rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania od žalovanej vo výške 46,20 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 29.7.2016 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 12.981,59 eura ako dlžnú istinu, riadny úrok 9,567 % ročne od 4.8.2014 a úrok z omeškania 5,15 % ročne zo sumy 12.860,59 eura od 10.9.2014 do zaplatenia.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu uviedol, že medzi sporovými stranami bola uzatvorená 31.10.2012 úverová zmluva číslo XXX-XXXXXXXX/ZU/XX (ďalej len "Zmluva"), ktorou sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej ako zamestnancovi bezúčelový úver 13.500 eur, pri úrokovej sadzbe 4 % ročne. Žalovaná sa zaviazala splácať úver pravidelnými mesačnými splátkami po 99 eur, počínajúc mesiacom 1. čerpania a celý úver splatiť najneskôr do 15 rokov od jeho poskytnutia; príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatky za služby účtované v súlade so sadzobníkom poplatkov pre zamestnancov, ktorým bol poskytnutý zamestnanecký úver a všetky náklady spojené s jej uplatnením. Splátka úveru bola dohodnutá ku 1. dňu príslušného kalendárneho mesiaca. Návratnosť úverovej pohľadávky v zmysle Zmluvy bola zabezpečená vystavením vlastnej zmenky zamestnancom "na rad" žalobcu, splatnej v sídle žalobcu bez uvedenia sumy a dátumu splatnosti. Príslušné zmluvy a listiny, ktoré zabezpečujú úver, majú byť prílohou zmluvy; tieto žalobca k žalobnému návrhu nepredložil. Pri nedodržaní podmienok bol žalobca oprávnený zastaviť čerpanie úveru a žiadať okamžité splatenie celého úveru. Vyplatenie úveru bolo možné po predložení: úverovej zmluvy, dohody o vystavení zmenky, zmenky s podpismi vystaviteľa (žalovanej) a požiadavky na čerpanie finančných prostriedkov.

Skonštatoval, že v článku V. Zmluvy je upravená situácia pre prípad, že sa žalovaná dostane do omeškania so zaplatením dvoch splátok alebo nezaplatí niektorú zo splátok na základe upomienky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace; v takom prípade bol žalobca oprávnený pri nedočerpanom úvere obmedziť alebo úplne zastaviť jeho čerpanie alebo požadovať okamžité splatenie úveru. O okamžité splatenie úveru bol žalobca oprávnený žiadať okamžite i v prípade porušenia podmienok dohodnutých v článku III. a IV. Zmluvy, ako aj v prípade rozviazania pracovného pomeru s výnimkou článku VI. ods. 4 Zmluvy. V prípade žiadosti o okamžité splatenie úveru sa zvyšuje platná úroková sadzba zostatku úveru o 2 % ročne nad pôvodnú dohodnutú úrokovú sadzbu od dátumu žiadosti o okamžité splatenie.

3. Súd prvej inštancie v nadväznosti na uvedené mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že z dôvodu ukončenia pracovného pomeru žalovanej bol medzi sporovými stranami 3.12.2013 podpísaný Dodatok č. 1 k úverovej zmluve, ktorým sa zvýšila úroková sadzba na komerčný úrok vo výške 7,567 % ročne. Žalovaná prehlásila svojim podpisom, že uznáva zostatok úveru vo výške 12.772,18 eura s príslušenstvom. Z výpisu z účtu k 31.12.2014 mal za to, že žalovaná po tom, čo žalobca požiadal o okamžité splatenie úveru, 9.9.2014 zaplatila ešte jednu splátku vo výške 121 eur. Keďže žalovaná na výzvu žalobcu na uhradenie dlžných splátok úveru nereagovala, požiadal žalobca listom zo dňa 4.8.2014 o okamžité splatenie zamestnaneckého úveru vo výške 12.981,59 eura, najneskôr do 31.8.2014. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že medzi žalobcom a žalobkyňou došlo dňa 31.10.2012 k platnému uzavretiu zmluvy o poskytnutí zamestnaneckého bezúčelového úveru vo výške 13.500 eur pri úrokovej sadzbe 4 % ročne; tento úver vyhodnotil ako úver spotrebiteľský, nakoľko medzi zmluvnými stranami došlo z dôvodu rozviazania pracovného pomeru k podpísaniu Dodatku č. 1 k Zmluve zo dňa 3.12.2013, a namiesto výhody nižšej úrokovej sadzby bol dohodnutý nový zmluvný úrok 7,567 % ročne. Pripomenul, že žalobca pôsobí na finančnom trhu ako poskytovateľ úverov, predovšetkým stavebným sporiteľom, avšak ide o spoločnosť, ktorá je "profesionálom" v poskytovaní úverov; nepovažoval preto za podstatné, že pôvodne bol žalovanej poskytnutý úver ako zamestnanecký a bezúčelový. Žalovaná uznala svoj dlh vo výške 12.772,18 eura s príslušenstvom a zaviazala sa splácať úver po 121 eur mesačne, avšak svoj záväzok riadne neplnila, preto žalobca po tom, ako vykonal kroky k zmierlivému riešeniu situácie (výzvami na uhradenie splátok), pristúpil k zosplateniu celého úveru ku dňu 31.08.2014.

4. Vychádzajúc z predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalobca listom zo dňa 4.8.2014 požiadal žalovanú o okamžité splatenie zamestnaneckého úveru v celkovej vyčíslenej výške 12.981,59 eura; táto suma v zmysle čl. II. bod 2 Zmluvy obsahovala aj príslušenstvo pohľadávky (úroky, úroky z omeškania, poplatky za služby účtované v súlade so Sadzobníkom poplatkov pre zamestnancov, ktorým bol poskytnutý zamestnanecký úver a všetky náklady spojené s jej uplatnením). Podčiarkol, že rovnakú sumu si uplatnil aj v žalobnom návrhu, napriek tomu, že sám uviedol, že žalovaná zaplatila 9.9.2014 ešte jednu splátku vo výške 121 eur. Na uvedenom základe súd prvej inštancie za použitia § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 1 ods. 2, § 1 ods. 3 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., § 497 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi nesplatenú istinu úveru v uplatňovanej výške (zníženú o splátku vo výške 121 eur) 12.860,59 eura spolu s úrokom z omeškania 5,15 % ročne zo sumy 12.981,59 eura od 1.9.2014 do 9.9.2014, spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 12.860,59 eura od 10.9.2014 do zaplatenia; od 11.6.2014 bola stanovená výška základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky na úrovni 0,15 %, od 10.9.2014 došlo k jej zníženiu na úroveň 0,05 % a preto vo zvyšnej časti úroku z omeškania súd prvej inštancie žalobu zamietol.

5. Pokiaľ ide o zmluvný úrok po dátume zosplatenia úveru, súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol; v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva síce stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa však postupne (v jednotlivých splátkach) veriteľovi vracia a za tento stav nedostatku patrí veriteľovi úrok. Ozrejmil, že stav tzv. výhody splátok predstavuje nárok dodávateľa (veriteľa) na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, teda výhody splátok. Iný stav však mal za príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. V tomto rozdieli podľa názoru súdu prvej inštancie spočíva

ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov dlžníka. Nastupuje tak stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov. Argumentoval tým, že ak (teda) nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (na základe žiadosti o okamžité splatenie úveru) a tieto používať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov veriteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde dlžník (v danom prípade spotrebiteľ) by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu dlžník na výzvu nevrátil. Uvedené by vyvolalo stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti dlžníka vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Zdôraznil, že by išlo fakticky o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však veriteľovi (spotrebiteľovi) by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd prvej inštancie vyslovil, že takýto stav nemôže v žiadnom prípade pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy. Mal za to, že takémuto konaniu veriteľa slovenský právny poriadok neposkytuje žiadnu právnu ochranu a uzavrel, že v protiprávnom konaní patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. a pre potrebu určenia úspešnosti sporovej strany v súdnom konaní pri výpočte vychádzal z uplatňovanej sumy žalobcom, a to istiny a zmluvného úroku (uplatnený zmluvný úrok 9,567 % ročne zo sumy 12.981,59 eura od 4.8.2014 do dátumu vydania rozsudku 20.4.2018 predstavuje 4.610,52 eura) a sumy priznanej súdom. Uviedol, že pomer medzi priznanou (12.860,59 eura) a uplatňovanou sumou (12.981,59 eura + 4.610,52 eura) je 0,731, žalobca bol úspešný na 73,10 % a žalovaný bol úspešný na 26,90 %, z čoho potom vyvodil celkový úspech žalobcu na 46,20 %.

7. Proti rozsudku v časti zamietnutia úrokov 9,567 % ročne z nezaplatennej istiny 12.981,58 od 1.9.2014 do 9.9.2014 a zo sumy 12.860,59 eura od 10.9.2014 do zaplatenia podal žalobca odvolanie a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť priznaním úrokov z úveru v uplatnenej výške. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) bola námietka, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie „byť si vedomý odlišných právnych názorov v odbornej verejnosti“, na ktoré v priebehu konania poukazoval žalobca, konštatoval v napadnutom rozhodnutí nedôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie úrokov po vyhlásení okamžitej (predčasnej) splatnosti úveru (bod 17 napadnutého rozsudku). Poznamenal, že uvedený právny záver súdu prvej inštancie vychádza predovšetkým z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014; argumentácia súdu sa tak nesprávne opiera iba o jediné rozhodnutie, ktoré nezohľadňuje ustálený doktrinálny výklad ustanovení § 502 a § 503 Obchodného zákonníka a konštantnú rozhodovaciu prax súdov. Podotkol, že spornosť namietaného právneho záveru v konečnom dôsledku pripúšťa aj Krajský súd v Prešove v konaní pod sp. zn. 6Co/190/2014: „Existujú však aj odlišné názory, podľa ktorých dispozitívna norma neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou tak úroky sú odmenou za užívanie si peňazí a preto ich treba platiť až do ich vrátenia (napr. rozsudok NS ČR z 27.6.2007, č.k. 33 Odo 657/2005)“ (bod 12 odôvodnenia). Dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.10.2014, sp. zn. 3 Obdo 67/2013: „Záväzok platiť úroky ako odplatu /cenu/ za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatnou časťou úverovej zmluvy a v prípade, ak dlžník neplní dohodnutý záväzok zo zmluvy, veriteľovi nezaniká nárok na úrok z omeškania. Oba tieto inštitúty je treba dôsledne odlišovať jednak ich podstatou, ako aj funkciami a na úrok z omeškania má veriteľ zákonný nárok. (...) Podľa § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka platí, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.“ Upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 21.8.2014, sp. zn. 33 Cdo 212/2014, podľa ktorého: „Dohodnuté úroky a úroky z predĺženia sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 odst. 3 Obč. zák.), majú však jiný právni dôvod a veriteľ je môže požadovať vedľa seba (srov. rozsudky Nejvyššího soudu z 25.9.2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27. 6. 2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24. 7. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014, jakož i Švestka, J., Spáčil,

J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460 až 880. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 1551 a 1856). Z uvedeného výkladu se podává, že pro posouzení přiměřenosti výše úrokového zatížení nelze obě sazby úroků sčítat a že zákonné úroky z prodlení nenahrazují od splatnosti pohledávky úroky, které si strany sjednaly.“ V této súvislosti ďalej poukázal na závery rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu ČR, ktorý v rozsudku zo dňa 21.8.2014, sp. zn. 33 Cdo 212/2014 uviedol: „Dohodnuté úroky a úroky z prodlení jsou příslušenstvím pohledávky (§ 121 odst. 3 Obč. zák.), mají však jiný právní důvod a věřitel je může požadovat vedle sebe (srov. rozsudky Nejvyššího soudu z 25.9.2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27.6.2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24.7.2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014, jakož i Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460 až 880. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 1551 a 1856). Z uvedeného výkladu se podává, že pro posouzení přiměřenosti výše úrokového zatížení nelze obě sazby úroků sčítat a že zákonné úroky z prodlení nenahrazují od splatnosti pohledávky úroky, které si strany sjednaly.“ Rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 24.7.2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014: „Soudní praxe i odborná literatura je zajedno v tom, že smluvené úroky představují odměnu za půjčení peněz, kdežto úroky z prodlení jsou sankcí za porušení povinnosti - nedodržení dohodnuté doby splatnosti. Zatímco povinnost dlužníka zaplatit věřiteli smluvené úroky vzniká ze závazku ve smlouvě, povinnost platit úroky z prodlení vyplývá ze zákona jako důsledek prodlení se splněním dluhu. I když dlužník není v prodlení s plněním dluhu, může věřitel požadovat úroky smluvené a úroky z prodlení může požadovat při prodlení dlužníka i u bezplatné půjčky. Obojí úroky mohou být věřitelem požadovány vedle sebe bez ohledu na skutečnost, zda se jedná nebo nejedná o občanskoprávní vztah (srov. rozsudek bývalého Nejvyššího soudu SSR ze dne 17.3.1972, sp. zn. 1 Cz 37/72, uveřejněný pod č. 53/72 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ďále rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, a ze dne 27.6.2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, jakož i Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460 až 880. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, str. 1551 a 1856).“

7.1. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že povinnosť dlžníka platiť úroky až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru veriteľovi potvrdzujú aj viaceré rozhodnutia krajských súdov v SR: podľa rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.8.2017, sp. zn. 1Co/393/2016: „Súdna prax, ale aj právna literatúra sa zjednotila na závere o tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odmenu za užívanie požičanej sumy. Žiadne zákonné ustanovenie nestanovuje na akú dobu možno pri úvere dohodnúť úroky. Z toho možno vyvodiť, že ide o ustanovenia dispozitívnej povahy, ktoré zmluvné strany neobmedzujú v možnosti upraviť si obsah ich úrokového záväzkového právneho vzťahu v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú). Nemožno teda vylúčiť, aby si zmluvné strany v úverovej zmluve dohodli úroky i za dobu, v ktorej sa dlžník prípadne ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku tým, že istinu v dohodnutej lehote splatnosti veriteľovi nevráti. Právna teória ani rozhodovacia prax súdov nevyklučuje možnosť, aby popri sebe obstál aj nárok na úhradu zmluvných úrokov popri úrokoch z omeškania. S právnym záverom súdu prvej inštancie, že úroky možno zásadne priznať len na dobu do dňa predčasnej splatnosti istiny a že od tohto okamžiku už zmluvné úroky nenabiehajú a nastupujú výlučne úroky z omeškania sa preto odvolací súd nestotožňuje.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 16.2.2016, sp. zn. 11Co/65/2016: „Až v prípade, pokiaľ zmluva úpravu neobsahuje, riadia sa práva a povinnosti zmluvných strán ustanoveniami Obchodného, prípadne Občianskeho zákonníka. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv ani omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka. Samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Pokiaľ ide o inštitút predčasnej splatnosti úveru, ktorý predstavuje odstúpenie od zmluvy o úvere, ani týmto odstúpením od zmluvy nezaniká povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť (celá pohľadávka sa stáva splatnou).“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.12.2015, sp. zn. 11Co/457/2015: „Vychádzajúc zo znenia § 497 Obchodného zákonníka, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný platiť ich od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24.1.2014, sp. zn. 4Cob/146/2013: „Pretože ide o dva rozdielne inštitúty - úrok a úrok z omeškania, treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a na úrok z omeškania. (...) Ak je dlžník v omeškaní so zaplatením úroku aj úveru, je povinný z oboch týchto dlžných súm platiť úrok z omeškania. Vyplýva to aj z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je dlžník oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, avšak úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia

peňažných prostriedkov do doby ich vrátenia úveru. (...) Ani Zákon o spotrebiteľských úveroch nevyklúčil uplatňovať popri úrokoch z úveru aj úrok z omeškania, preto na vzťah úrok z úveru a úrok z omeškania je potrebné aplikovať aj pri spotrebiteľských úveroch ustanovenia Obchodného zákonníka ako *lex generalis* pre vzťahy založené zmluvou o úvere.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.10.2013, sp. zn. 43Cob/186/2013: „Je pritom nevyhnutné rozlišovať medzi pojmom úrok z nesplateného úveru a pojmom úrok z omeškania z peňažných záväzkov, ktoré neboli dlžníkom uhradené ku dňu splatnosti. Úrok z nesplateného úveru je chápaný ako cena peňazí. Pre veriteľa predstavuje kompenzáciu za to, že sa vzdal narábania so svojimi finančnými prostriedkami, ktoré na určitý dohodnutý čas poskytol dlžníkovi. Oproti tomu úrok z omeškania je sankcia, ktorú má veriteľ právo požadovať v prípade, ak dlžník nesplní riadne a včas svoj peňažný záväzok. Uplatnenie práva na úroky z úveru sa nevylučuje s uplatnením práva na úroky z omeškania. Tieto dva nároky svedčia veriteľovi súbežne až do momentu, kým je úver dlžníkom riadne zaplatený.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.10.2012, sp. zn. 14Co/83/2012: „Úrok z úveru je vlastne cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov a preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania, t.j. do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že rozhodujúce je dojednanie v úverovej zmluve. (...) Odvolací súd v tejto veci nemal dôvod sa odchýliť ani od názoru uvedeného v komentári ku Obchodnému zákonníku (Štenglová I., Plíva S., Tomsa M. a kol.: Obchodní zákonník, komentář. 5 vydání, Praha, C. H. Beck, 1998 s. 834).“ Žalobca zároveň odkázal aj na ďalšie nedávne rozhodnutia (rôznych) krajských súdov v SR, z ktorých vyplývajú obdobné právne závery (uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 11Co/344/2016; uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18.8.2016, sp. zn. 43Cob/129/2016; rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.2.2016, sp. zn. 19Co/472/2014).

7.2. Citujúc §§ 502 ods. 1, 503 ods. 3 Obchodného zákonníka žalobcovi nevyplynulo, že povinnosť dlžníka platiť úroky je limitovaná splatnosťou úveru; jazykovým výkladom druhej vety § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka dospel k záveru, že dlžník je povinný platiť úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov a teda, že simultánne úročenie pohľadávky po splatnosti peňažného záväzku úrokom z omeškania a súčasne úrokom podľa § 502 Obchodného zákonníka nie je zákonom vylúčené. Mal za zrejmé, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré plnia celkom odlišné funkcie. Úrok, ako zmluvne dojednaná cena úveru v zmysle § 502 Obchodného zákonníka za poskytnutie peňažných prostriedkov dlžníkovi, a úrok z omeškania, ako zákonom predpokladaná sankcia za omeškanie dlžníka s plnením peňažného záväzku. Dôvodil, že legitímnosť uplatneného nároku na zaplatenie úrokov po okamžitom zosplatnení úveru vyplýva *prima facie* zo samotného znenia § 502 a § 503 Obchodného zákonníka, bez potreby duplicitných dojednaní v zmluve o úvere. Okamihom splatnosti úveru, resp. vyhlásením predčasnej splatnosti úveru v nadväznosti na porušenie dlžníkovej povinnosti splatiť poskytnutý úver riadne a včas, nemôže dôjsť k zániku práva veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok; považoval za absurdné, ak by sa takýmto spôsobom (často krát úmyselným nesplatením úveru) mohol dlžník zbaviť svojej povinnosti platiť úroky (*mutatis mutandis* R 53/1972). Zdôraznil, že protiprávny stav vyvolala žalovaná svojím nezodpovedným správaním, ktorého prirodzeným následkom je sankcia. Žalobca bol preto nútený, po opakovaných pokusoch o vysporiadanie úverovej pohľadávky dohodu, žiadať o okamžité splatenie celého zostatku úveru listom zo dňa 4.8.2014 v súlade s úverovou zmluvou [čl. V ods. 1 písm. b) Zmluvy]. Nestotožnil sa s názorom, že žiadosťou o okamžité splatenie úveru dochádza k zániku (predčasnemu ukončeniu) zmluvy; bol názoru, že postupoval *lege artis*, keď žiadal od žalovanej, aby mu vrátila celú sumu z poskytnutého úveru (z preukázateľne čerpaných a doposiaľ nezaplatených peňažných prostriedkov), vrátane príslušenstva. Nesplnením uvedenej povinnosti sa žalovaná dostala do omeškania (protiprávny stav, ktorý sama vyvolala). Povinnosť platiť úroky z omeškania je pritom predpokladaným zákonným sankčným mechanizmom. Pretrvávajúci stav, keď žalovaná naďalej užíva (nevracia) poskytnuté finančné prostriedky a žalobca nimi fakticky nedisponuje, nie je dôvodom na nepriznanie zmluvne dohodnutých úrokov.

7.3. Zdôraznil, že inštitút úroku je v právnej doktríne SR a ČR dlhodobo interpretovaný ako cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov a preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania (bez ohľadu na termín splatnosti úveru), t. j. do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. Na podporu tejto argumentácie odkázal na doktrinálny výklad od: OVEČKOVÁ, O. a kol.: Obchodný zákonník. Veľký komentár. Wolters Kluwer. Bratislava 2017, s. 768 - 771: „Z podstaty úveru ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodit', že povinnosť dlžníka platiť úroky trvá až do doby vrátenia úveru. (...) Pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj

zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nesplní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úroky z úveru a jednak na úroky z omeškania (§ 369 ods. 1).“ PATAKYOVÁ, M. a kol.: Obchodný zákonník. Komentár. 5. vydanie. C.H.BECK. Bratislava 2016, s. 1399: „Úrok z poskytnutého úveru je cenou peňažných prostriedkov, ktoré zmluvou o úvere veriteľ umožňuje čerpať dlžníkovi. Úrok z úveru nemá sankčný charakter, preto ho nemožno zamieňať s úrokom z omeškania, na ktorý vzniká veriteľovi nárok iba v prípade, ak je dlžník so splatením svojho záväzku v omeškaní (§ 369 ods. 1).“ MAMOJKA, M. a kol.: Obchodný zákonník. Veľký komentár. 2. zväzok § 261 - § 775. EUROKODEX. Bratislava 2016, s. 353: „(...) vzhľadom na povahu samotného pojmu úrok (cena za používanie peňažných prostriedkov) by povinnosť platiť úrok nemala vzniknúť skôr, ako dôjde k poskytnutiu peňažných prostriedkov. Obdobne možno povedať, že úrok by sa mal platiť len za obdobie do úplného splatenia úveru, resp. do doby predčasného splatenia úveru (pozri § 503 ods. 3). SUCHOŽA, J. a kol.: Obchodný zákonník a súvisiace predpisy. Komentár. EUROUNION. Bratislava 2016, s. 1025: „Úrokovanie sa končí až vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov.“ ŠTENGLOVÁ, I., PLÍVA, S., TOMSA, M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání. C.H.BECK. Praha 2010, s. 1156: „Úrok z úveru je vlastně cena (úplata) z užívání poskytnutých peněžních prostředků, a proto má dlužník zásadně platit tento úrok za skutečnou dobu užívání, tj. do doby skutečného vrácení úveru věřiteli.“ POKORNÁ, J., KOVAŘÍK, Z., ČÁP, Z. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. II. díl. Wolters Kluwer ČR. Praha 2009, s. 1586: „Období, za něž je dlužník povinen úroky platit, začíná poskytnutím peněžních prostředků a končí jejich vrácením věřiteli (a to i předčasným - viz § 503 odst. 3); při prodlení s vrácením prostředků vzniká navíc věřiteli nárok též na úroky z prodlení (§ 369).“ KOBLIHA, I., KALFUS, J., KROFTA, J., KOVAŘÍK, Z., KOZEL, R., POKORNÁ, J., SVOBODOVÁ, Y.: Obchodní zákoník. Komentář. Linde Praha. Praha 2006, s. 1248: „(...) úroky jsou odměnou za přenechání peněz jinému, a pokud dlužník stále peníze užívá, a to i v případě, kdy již je měl vrátit, je stále povinen tuto odměnu věřiteli platit. Tedy úročení skončilo by až splacením úveru (§ 503 ods. 3).“ PELIKÁNOVÁ, I.: Komentář k obchodnímu zákoníku. 4. díl § 409-565. Linde Praha. Praha 1997, s. 389: „Úroky je dlužník povinen platit až od okamžiku reálného poskytnutí peněz do okamžiku jejich reálného vrácení - ať už včasného nebo opožděného.“ BALKO, L.: Právna úprava úveru. In: Odborné články. EPI 2005: „Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru. Sú cenou v zmysle zákona o cenách. Dlžník je povinný platiť úroky až od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote, alebo v omeškaní.“ KOLEMBUS, A.: Úvery - druhy úverov, účtovanie a zdaňovanie. In: Dane a účtovníctvo 9/2004. EPI 2005: „Dlžník je povinný platiť úroky až do doby splatenia poskytnutých peňažných prostriedkov (istiny), to znamená aj v prípade, že so splatením poskytnutých peňažných prostriedkov mešká.“ IRSÁK, S.: Dobré mravy v záväzkoch na poskytnutie peňažného plnenia a pri ich zabezpečení (vo svetle českej, rakúskej a nemeckej judikatúry). In: Bulletin SAK 7-8/2008, s. 15: „Úroky z omeškania alebo zmluvnú pokutu treba odlišovať od úrokov z istiny. Zatiaľ čo úrok z istiny predstavuje odplatu za poskytnutie istiny, úrok z omeškania predstavuje sankciu za nedodržanie záväzku a zmluvná pokuta predstavuje spôsob zabezpečenia záväzku.“

7.4. Pokiaľ ide o doktrínu občianskeho práva, keďže súd prvej inštalácie hodnotil zmluvu o úvere za spotrebiteľskú, žalobca v odvolaní považoval za potrebné poukázať na komentáre od: ŠTEVČEK, M., DULAK, A., BAJÁNKOVÁ, J., FEČÍK, M., SEDLAČKO, F., TOMAŠOVIČ, M. a kol.: Občiansky zákonník II. § 451 - 880. Komentár. C.H.BECK, Praha 2015, s. 1788: „Dohodnuté (zmluvné) úroky (napr. podľa § 688 alebo § 799 OZ) predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splatením dlhu. (...) Obidva úroky môže teda veriteľ žiadať popri sebe, a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah.“ FEKETE, I.: Občiansky zákonník 3. zväzok (Dedenie, Záväzkové právo - všeobecná časť). Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie. EUROKÓDEX, Bratislava 2015, s. 431: „Podstata (zmluvných) úrokov spočíva v tom, že predstavujú odmenu za požičanie peňazí, zatiaľ čo úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Kým povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvné úroky vzniká so záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. (...) Veriteľ môže požadovať oba úroky súčasne bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah (Ro NS ČR z 24.7.2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014).“ KRAJČO, J.: Občiansky zákonník pre prax. Komentár. II. zväzok. EUROUNION, Bratislava 2015, s. 2242 a 2244: „Vznik zodpovednostného vzťahu

(sankčných práv a povinnosti) nemá však sám o sebe za následok zánik samotného záväzkového vzťahu alebo k jeho zmenám (okrem tzv. fixných zmlúv v zmysle § 518 OZ), ale iba to, že okrem pôvodných práv a povinností vznikajú aj ďalšie práva a povinnosti tvoriace obsah zodpovednostného záväzkového vzťahu. (...) Viaceré ustanovenia Občianskeho zákonníka predpokladajú uzavretie dohody o úrokoch vo väzbe na iný zmluvný vzťah. K tomu pozri napr. § 573, 658, 778 OZ. Hoci aj v prípade dohodnutých úrokov ide o príslušenstvo pohľadávky, ich funkcia je odlišná a nemá sankčný charakter. Ide o odplatu za plnenie poskytnuté veriteľom (napr. pri pôžičke o odplatu za požičanie istiny).“ FIALA, J., KINDL, M. a kol.: Občiansky zákoník. Komentár. II. díl. Wolters Kluwer ČR. Praha 2009, s. 941: „Úroky z prodlení je třeba vždy odlišovat od (smluvených) úroků. Úroky mají povahu tzv. civilních plodů peněz, jsou úplatou za poskytnutí určité peněžní částky (jistiny), povinnost platit úroky vyplývá ze smlouvy. Úroky z prodlení jsou zákonnou sankcí za porušení povinnosti uhradit peněžní závazek, povinnost platit úroky z prodlení vyplývá ze zákona.“ ELIÁŠ, K. a kol.: Občiansky zákoník. Velký akademický komentář. 2. svazek. Linde Praha. Praha 2008, s. 1482: „Ocitne-li se dlužník v prodlení s plněním peněžitého závazku, rozmnožuje se jeho platební povinnost tak, že je zavázán platit vedle vlastního dluhu (a vedle případných běžných úroků, předem sjednaných např. podle § 658 odst. 1 nebo podle § 779) ještě úrok z prodlení nebo poplatek z prodlení. Jako úrok z prodlení, tak poplatek z prodlení mají povahu speciální peňžitě sankce, která na dlužníka následkem jeho prodlení dopadá.“ ŠVESTKA, J., SPÁČIL, J., ŠKÁROVÁ, M., HULMÁK, M. a kol.: Občiansky zákoník II. § 460-880. Komentář. 1. vydání. C.H.BECK, Praha 2008, s. 1396: „Úroky z prodlení je třeba lišit od smluvených úroků (např. při půjčce) [658, 1], které jsou úplatou za užívání jistiny, nikoliv sankcí za porušení povinnosti. Zatímco povinnost dlužníka zaplatit věřiteli smluvené úroky vzniká ze závazku ve smlouvě, povinnost platit úroky z prodlení vyplývá ze zákona jako důsledek prodlení se splněním dluhu. Přestože dlužník není v prodlení s plněním dluhu, může věřitel požadovat úroky smluvené. Úroky z prodlení může věřitel požadovat i tehdy, když nebyly úroky smluveny. Obojí úroky mohou být placeny vedle sebe.“

7.5. Žalobca oponoval takisto tým, že totožná interpretácia inštitútu zmluvných úrokov je prezentovaná aj pri výklade § 658 Občianskeho zákonníka (pokiaľ si zmluvné strany dohodnú úroky v zmluve o pôžičke), ktorá sa z hľadiska zmluvných typov upravených v Občianskom zákonníku najviac približuje zmluve o úvere upravenej výlučne v Obchodnom zákonníku. Na potvrdenie správnosti takéhoto názoru pozornosť upriamil na: KRAJČO, J.: Občiansky zákoník pre prax. Komentár. III. zväzok. EUROUNION, Bratislava 2015, s. 2858: „Je však treba rozlišovať úroky dohodnuté podľa § 658 ods. 1 OZ a úroky z omeškania (poplatok z omeškania) podľa § 517. Dohodnuté úroky ako aj úroky z omeškania, môžu existovať popri sebe. (...) Povinnosť platiť dohodnuté úroky však zaniká splatením pôžičky. Veriteľ však môže od dlžníka požadovať aj prípadné úroky z omeškania.“ DULAKOVÁ, D., FEKETE, I., DULAK, A. a kol.: Zmluvy o prenechaní veci na užívanie (nájomné zmluvy, zmluva o ubytovaní, zmluva o pôžičke a výpožičke a timesharingová zmluva). S komentárom. C.H.BECK, Praha 2012, s. 636 a 648: „Odplacnou za poskytnutie pôžičky (istiny) je úrok. Pre veriteľa ide o kompenzovanie jeho vlastnej nemožnosti predmet pôžičky užívať, pre dlžníka je to zase cena, ktorú musí zaplatiť za užívanie cudzieho kapitálu. (...) Pripúšťa sa, aby sa dlžník s veriteľom dohodli, že veriteľ má právo na zmluvné úroky dokonca aj počas doby po ktorú je dlžník v omeškani s vrátením pôžičky, pretože aj počas tejto doby veriteľ nemá možnosť so svojimi prostriedkami nakladať. Dlžník bude teda povinný kompenzovať veriteľa za celý čas, po ktorý istinu skutočne užíval až do jej faktického vrátenia veriteľovi. Za dobu po dojednanom dátume vrátenia pôžičky tak bude dlžník povinný zaplatiť nielen zmluvný úrok ako odmenu veriteľovi za prenechanie peňazí ale aj úrok z omeškania ako sankciu za omeškanie s vrátením pôžičky.“ FEKETE, I.: Občiansky zákoník. Veľký komentár. 2. diel. EUROKÓDEX, Bratislava 2011, s. 1976: „Nemožno teda vylúčiť, aby si zmluvné strany dohodli pri peňažnej pôžičke úroky aj za dobu, po ktorú bude istina skutočne používaná dlžníkom (až do faktického vrátenia veriteľovi), teda aj za dobu, v ktorej sa dlžník prípadne ocitne v omeškani so splnením svojho záväzku, pretože nevráti veriteľovi istinu v dohodnutej lehote splatnosti. Inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania sú pritom obe príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 OZ), ale majú odlišné funkcie a môžu existovať vedľa seba.“ VOJČÍK, P. a kol.: Občiansky zákoník. Stručný komentár. IURA EDITION, Bratislava 2008, s. 834: „Od úrokov dohodnutých podľa § 658 ods. 1 treba odlišovať úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2. Pri omeškani dlžníka s plnením peňažného dlhu veriteľ má právo nielen na dohodnuté úroky, ale aj na úroky z omeškania vo výške zodpovedajúcej dvojnásobku diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (§ 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.).“ SVOBODA, J. a kol.: Občiansky zákoník. Komentár a súvisiace predpisy. V. vydanie. EUROUNION, Bratislava 2005, s. 606: „Úroky sú splatné najneskôr spolu s istinou, pokiaľ ich splatnosť nebola dohodnutá v iných termínoch. Aj v tomto prípade má veriteľ (popri dohodnutých úrokoch) právo požadovať úroky z omeškania, ak sa

dlužník dostane do omeškania s plnením peňažného dlhu.“ ŠVESTKA, J., SPÁČIL, J., ŠKÁROVÁ, M., HULMÁK, M. a kol.: Občiansky zákoník II. § 460-880. Komentár. 1. vydání. C.H.BECK, Praha 2008, s. 1693: „Úroky z prodlení i smluvené úroky mohou být placeny vedle sebe.“ DOHNAL, J.: Úročení úvěrů - vybrané otázky. In: Obchodněprávní revue č. 2/2011, s. 48: „Úrok je totiž ve smyslu § 658 odst. 1 ObčZ úplatou za užívání půjčené jistiny a lze jej požadovat za celou dobu, po kterou dlužník půjčenou jistinu užívá, to znamená i za dobu dlužníkovy prodlení s vrácením půjčené jistiny. I po tuto dobu totiž dlužník půjčenou jistinu užívá.“

7.6. Žalobca vzhľadom na prezentované doktrinálne závery a rozhodovaciu prax zdôraznil, že v danom prípade nemožno akceptovať údajnú neprípustnosť paralelného úročenia istiny úverovej pohľadávky žalobcu po zosplatnení úveru zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,15 % p.a. a súčasne riadnym zmluvným úrokom vo výške 9,567 % p.a. Opačným výkladom dochádza ad absurdum k neodôvodnenému zvýhodneniu žalovanej v neprospech žalobcu, keď namiesto povinnosti zaplatiť žalobcovi aj zmluvne dohodnuté úroky vo výške 9,567 % p.a., popri úrokoch z omeškania (ako zákonom stanovenej sankcie), je žalovaná povinná zaplatiť iba zákonný úrok z omeškania vo výške 5,15 % p.a. Oponoval tým, na základe absurdného záveru súdu prvej inštancie by bolo postavenie dlžníka lepšie v prípade porušenia záväzku (nesplácania úveru), než v prípade riadneho plnenia povinností (!) a objasnil, že ak totiž dlžník počas celej doby úveru riadne svoj úver spláca, tento sa mu úročí dojednanou sadzbou, v danom prípade 9,567 %; pokiaľ však úver svojvoľne splácať prestane a banka v dôsledku toho zvyšok úveru zosplatní (strata výhody splátok), vznikne dlžníkovi bez ďalšieho iba povinnosť platiť zákonný úrok z omeškania, v danom prípade 5,15 %. S ohľadom na uvedené mal za to, že predčasným zosplatnením úveru v dôsledku porušenia povinností žalovanou tak paradoxne dochádza k ich ekonomicky výhodnejšiemu postaveniu, keď namiesto povinnosti zaplatiť žalobcovi aj zmluvne dohodnuté úroky vo výške 9,567 % p.a., popri úrokoch z omeškania (ako zákonom stanovenej sankcie), je žalovaná povinná zaplatiť iba zákonný úrok z omeškania vo výške 5,15 % p.a.

8. V reakcii na oznámenie odvolacieho súdu žalobcovi, že za účelom zjednotenia rozhodovacej praxe a zjednotenia výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov Krajským súdom v Bratislave; ohľadom platenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru (vzhľadom na výkladové rozdiely právoplatných rozhodnutiach senátov 3Co, 4Co, 5Co, 6Co, 7Co, 8Co, 9Co, 15Co, 16Co), občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave podľa § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z.z. prijalo svoje Stanovisko č. 1/2019, v zmysle ktorého: „V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi“ - žalobca prostredníctvom právneho zástupcu zopakoval, že jazykovým výkladom druhej vety § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka: „Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov,“ možno dospieť k záveru, že dlžník je povinný platiť úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Mal za to, že okamihom splatnosti úveru, resp. vyhlásením predčasnej splatnosti úveru v nadväznosti na porušenie dlžníkovej povinnosti splatiť poskytnutý úver riadne a včas, nemôže dôjsť k zániku práva veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok. Žiadosťou o okamžité splatenie úveru nedochádza k zániku (predčasnému ukončeniu) zmluvy. So závermi stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave sa nestotožnil a v celom rozsahu zotrval na podanom odvolaní; zároveň podotkol, že predmetné stanovisko je (podľa jeho informácií) v rozpore so závermi, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR na svojej porade dňa 26.9.2018.

9. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“) preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti je potrebné zmeniť, nakoľko nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (§ 388 C.s.p.).

10. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

11. Podľa § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

12. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

13. Právnym základom uplatneného nároku v preskúmvanej veci je dohoda účastníkov zmluvy, že v prípade žiadosti o okamžité splatenie celého zostatku sa zamestnanec zaväzuje splatiť celý zostatok úveru aj s príslušenstvom (ktorým sú aj úroky) na základe výzvy stavebnej sporiteľne (čl. V ods. 5 Zmluvy).

14. Odvolací súd na ozrejenie právnej stránky veci uvádza, že zmyslom a účelom inštitútu predčasného zosplatnenia úveru je poskytnúť veriteľovi právny inštrument proti dlžníkovi, ktorý neplní záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky v dohodnutých splátkach; ide o právny inštitút, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa. Využitím predmetného inštitútu veriteľom však povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky nezaniká a veriteľovi nemôže vzniknúť nová pohľadávka (napríklad v zmysle pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia). Menia sa iba podmienky, za ktorých je dlžník povinný svoje povinnosti splniť; povinnosť dlžníka vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi po predčasnom zosplatnení úveru teda predstavuje záväzok pôvodný, ktorý sa modifikoval vo svojej splatnosti; inými slovami mení sa iba to, že na požiadanie veriteľa sa stáva splatná celá pohľadávka (obdobne rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Cdo 2782/1999, sp. zn. 33 Cdo 113/2008).

15. V nadväznosti na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že pôvodný záväzok v zmysle ktorého je dlžník povinný platiť veriteľovi zmluvne dojednané úroky trvá aj po predčasnom zosplatnení úveru. Zo znenia § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka totiž vyplýva, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od poskytnutia peňažných prostriedkov. Hoci predmetné ustanovenie výslovne neupravuje, dokedy táto povinnosť dlžníka trvá, vzhľadom na skutočnosť, že úrok z úveru je cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, dlžník má túto povinnosť zásadne za celú dobu ich užívania, teda až do doby ich skutočného vrátenia veriteľovi. Uvedenému svedčí aj to, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. Záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere, je jeho podstatnou náležitosťou (§ 269 ods. 1 Obchodného zákonníka). Aj z ustanovenia § 1 ods. 3 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že spotrebiteľským úverom nie je úver bez úroku a bez ďalších poplatkov. Hodno podotknúť, že záver o povinnosti dlžníka platiť zmluvne dohodnuté úroky až do skutočného vrátenia poskytnutého úveru vyplýva nielen z aktuálnej rozhodovacej praxe odvolacích súdov (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017, sp. zn. 43Co/23/2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 7.12.2017, sp. zn. 8Co/193/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.2.2018, sp. zn. 5Co/297/2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.3.2018, sp. zn. 8Co/138/2017), ale potvrdzovala ho aj skoršia (ustálená) súdna prax (rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/393/2016, zo dňa 30.8.2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/65/2016, zo dňa 16.2.2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/457/2015, zo dňa 14.12.2015, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/146/2013, zo dňa 24.1.2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/186/2013, zo dňa 31.10.2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/83/2012, zo dňa 11.10.2012).

16. Na uvedenom závere nemení nič ani spotrebiteľské právne postavenie žalovanej, keď vzhľadom na to, že jej povinnosť platiť žalobcovi úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, napriek zosplatneniu úveru, resp. odstúpeniu od úverovej zmluvy, vyplýva priamo z Obchodného zákonníka, nemá toto jeho postavenie vo vzťahu k nároku uplatnenému v napadnutej časti žiadnu relevanciu. V danom prípade totiž nemožno odmietnuť použitie ustanovenia Obchodného zákonníka len s poukazom na skutočnosť, že by to mohlo byť pre žalovaného ako spotrebiteľa výhodnejšie, a to ani pri zohľadnení § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Občiansky zákonník

(ani zákon č. 129/2010 Z.z.) totiž výslovnú právnu úpravu vylučujúcu nárok veriteľa na zaplatenie úrokov z úveru za dobu po zosplatnení úveru neobsahuje, keď za takúto nemožno považovať ani § 53 Občianskeho zákonníka, nakoľko je nepochybné, že samotná existencia nároku na úroky z úveru za obdobie po jeho zosplatnení nemôže spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Základnou zásadou spotrebiteľského práva je síce ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka.

17. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že výkladu, v zmysle ktorého veriteľovi prináležia zmluvne dojednané úroky až do skutočného vrátenia úveru svedčí aj § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., aj keď toto ustanovenie sa na daný vzťah nepoužije. V zmysle tohto ustanovenia, ak spotrebiteľ odstúpi od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa začal spotrebiteľský úver čerpať, až do dňa splatenia istiny. Logike veci preto svedčí, že nie je možné prijať záver, že predčasné zosplatnenie úveru žalobcom v prejednávanej veci, t.j. veriteľom by malo mať iné dôsledky v jeho práve na zmluvne dohodnuté úroky ako v prípade, ak od takejto zmluvy odstúpi dlžník. Pokiaľ zákon č. 129/2010 Z.z. samotnému spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky z istiny až do dňa zaplatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Nemožno opomenúť ani to, že výklad každej právnej normy musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad (nález Ústavného súdu SR zo dňa 2.10.2013, sp. zn. I. ÚS 351/2013). Uvedené zahŕňa aj preferenciu takeho výkladu, ktorý je v súlade s ochranou základných práv a slobôd; interpretácia práva totiž nemôže vo svojich dôsledkoch reštriktívne zasahovať do základných práv a slobôd, ktorých rešpektovanie je súčasťou základných princípov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR). V tejto súvislosti je preto potrebné výklad právnych noriem podriaďiť čl. 20 ods. 1 veta prvá Ústavy SR upravujúceho právo vlastníť majetok, resp. z práva na pokojné užívanie majetku, ktorý garantuje čl. 1 Dodatočného protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; pojem majetku, ako vyplýva i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, má autonómny obsah a nie je obmedzený iba na vlastníctvo hmotného majetku, no za majetok, okrem hmotných predmetov, môžu byť považované aj pohľadávky (obdobne Des Fours Walderode proti Českej republike - 40057/98).

18. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s viacerými závermi rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.6.2015, sp. zn. 6Co/190/2014, ktorým v odôvodnení napadnutého rozsudku argumentuje súd prvej inštancie; bez ďalšieho nie je možné vychádzať z toho, že „okamžité zosplatnenie úveru by malo za následok založenie hrubej nadvlády dodávateľa na spotrebiteľovi, ktorý už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, a niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom“. Odvolací súd nesúhlasí ani s tým, že by tak bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil a fakticky by tým išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. K zosplatneniu úveru totiž nedochádza z dôvodu svojvôle veriteľa, ale pre neplnenie základnej povinnosti dlžníka riadne splácať úver spolu s dohodnutými úrokmi s tým, že nedochádza ani k popretiu účinkov veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku, keďže účinky spočívajúce vo vzniku povinnosti dlžníka uhradiť veriteľovi nesplatenú istinu ihneď spolu s dohodnutými úrokmi nepochybne zostávajú zachované, keď sa k tejto povinnosti dlžníka pridáva už iba povinnosť platiť veriteľovi navyše aj (sankčné) úroky z omeškania. I v takomto prípade dlžníkovi (spotrebiteľovi) zostávajú zachované rovnaké práva, ako pred zosplatnením s tým rozdielom, že z dôvodu závažného porušenia svojej platobnej disciplíny stratí výhodu vrátiť veriteľovi neplatenú časť úveru s príslušenstvom v splátkach. Práve popretie práva veriteľa na úroky z úveru za dobu po zosplatnení, by viedlo k nespravodlivému výsledku, ktorý by nezodpovedal ani obsahu slobodne a vážne prejavenej vôle reprezentovanej zmluvou o úvere, obsahujúcou tiež dohodu o úrokoch. V takomto prípade by sa totiž v rozpore s očakávaniami veriteľa jeho majetok nezväčšil o ani sumu zodpovedajúcu úrokom (aspoň) za dobu, po ktorú objektívne nemohol disponovať s peňažnými prostriedkami nachádzajúcimi sa vo faktickej dispozícii (držbe) dlžníka, a to výlučne z dôvodu, že dlžník dlhodobo porušuje svoje základné povinnosti z úverovej zmluvy, za stavu, keď veriteľ žiadnu povinnosť neporušil.

19. Na uvedenom základe je potrebné konštatovať, že treba uprednostniť taký výklad právnych noriem, ktorý zohľadňuje základné právo na majetok t.j. legitímne očakávanie veriteľa, že pri absencii ním poskytnutých peňažných prostriedkov (obetovaní príležitosti investovať tieto prostriedky) dostane primeranú náhradu vo forme zmluvne dojednaného úroku; opačný výklad by totiž neprimeraným spôsobom zasahoval do práva na majetok veriteľa, nakoľko pri jeho legitímnom očakávaní by sa jeho majetok nezväčšil a to výlučne z dôvodu, že dlžník dlhodobo porušuje svoje základné povinnosti z úverovej zmluvy, za stavu, keď veriteľ žiadnu povinnosť neporušil.

20. Odvolací súd ďalej pripomína, že všeobecné súdy musia nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho - ktorého záujmu chráneného príslušnou normou (nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.2.2016, sp. zn. I. ÚS 548/2015). V tejto súvislosti je nutné podotknúť, že ak by dlžník nebol povinný po okamihu predčasného zosplatnenia úveru z dôvodu jeho nesplácania platiť veriteľovi úroky, nastala by absurdná situácia; dochádzalo by k finančnej motivácii každého úverového klienta, aby čím skôr prestal riadne splácať svoj úver, pretože od momentu jeho následnej predčasnej splatnosti sa mu bude jeho zostatok úročiť už iba zákonnou sadzbou úroku z omeškania; absolútne by bolo devastované úverové podnikanie bánk, pretože banka úverové prostriedky späť vrátené nemá a ich úročenie je iba na základe svojvoľného nesplácania dlžníkom degradované. Bolo by celkom popreté, že úroky z úveru sú vo svojej podstate cena peňažných prostriedkov v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk, ktorý pokrýva veriteľovi práve úrok z úveru. Dlžník by sa v prípade nesplácania úveru ocitol vo výhodnejšom postavení než by bol v prípade riadneho splácania úveru a veriteľ by sa naopak využitím inštitútu, ktorý slúži na ochranu jeho práv, dostal do nevýhodnejšieho postavenia, než v akom bol pred využitím svojho práva. Takýto výklad a aplikáciu platných právnych noriem je potrebné odmietnuť ako absurdný a narúšajúci ekonomické základy fungovania právnych vzťahov súvisiacich s poskytovaním úverov.

21. Odvolací súd v nadväznosti na Stanovisko č. 1/2019 občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, prijaté v zmysle § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z.z. uvádza, že v podmienkach právneho poriadku platného v Slovenskej republike nezávislé a nestranné súdy rozhodujúce spory vyplývajúce z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv nie sú viazané stanoviskami kolégií krajských súdov; viazanosť všeobecného súdu inými rozhodnutiami je vymedzená v § 193 C.s.p. (súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou SR, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je SR viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti). Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sú sudcovia pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu SR obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Na uvedenom základe potom nebolo možné nárok žalobcu analogizovať so závermi stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, ktoré nemá v podmienkach Slovenskej republiky všeobecnú (precedenčnú) záväznosť, nemá v nepublikovanej podobe v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ani faktickú "záväznosť" pre iné - podobné prípady prejednávané súdmi, a netvorí ani tzv. rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Dôvody, pre ktoré sa odvolací súd so závermi vyslovenými v predmetnom stanovisku občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave nestotožnil sú objasnené a sformulované dostatočne jasným spôsobom v predchádzajúcich odsekoch.

22. Odvolací súd napokon zdôrazňuje, že záveru o povinnosti dlžníka platiť zmluvne dojednané úroky až do zaplatenia istiny nebráni ani to, že si veriteľ môže žalobou súčasne uplatňovať aj úroky z omeškania. Je totiž potrebné rozlišovať medzi zmluvne dojednanými úrokmi, ktoré predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úrokmi z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinnosti, t.j. za nezaplatenie dlhu

riadne a včas. Povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, avšak povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), majú však iný právny dôvod a preto si ich veriteľ môže uplatňovať súčasne (obdobne rozsudky Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 518/2003, sp. zn. 33 Odo 657/2005, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014).

23. Po zhodnotení vecnej a právnej argumentácie o dôvodnosti uplatňovaných zmluvných úrokov aj po predčasnom zosplatnení úveru a to až do momentu splatenia istiny, tak odvolací súd dospel k záveru, že boli naplnené všetky predpoklady pre vyhovieť žaloby (čo do úrokov) v celom rozsahu. Na uvedenom základe odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok 9,567 % p.a. z nezaplatennej istiny 12.981,58 eura od 1.9.2014 do 9.9.2014, ako aj úrok 9,567 % p.a. zo sumy 12.860,59 eura od 10.9.2014 do zaplatenia; vychádzajúc pritom v celom rozsahu zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je viazaný (§ 383 C.s.p.) a ktorý po právnej stránke posúdil inak a preto nemusel opakovať, príp. dopĺňať dokazovanie.

24. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98 %, nakoľko mal vo veci úspech v tomto pomere. Pre potrebu určenia úspešnosti sporovej strany v súdnom konaní odvolací súd pri výpočte vychádzal z uplatňovanej istiny a právoplatne priznanej sumy bez príslušenstva. Pomer medzi priznanou (12.860,59 eura) a uplatňovanou sumou (12.981,59 eura) je po zaokrúhlení 0,990; žalobca bol úspešný na 99 % a žalovaná bola úspešná na 1 %, potom celkový úspech žalobcu je 98 %.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).